

MLADI STRAŽARJI

Smiljan Smiljanič:

Mornar.

Oj, plava po morju mi barčica
kot pčica po nebu vesela;
in njeni boki so pisani
in njena jadra so bela.

A mlad mornar otožno zre
na zeleno obrežje;
odmika se bolj in bolj barčica,
srce mu je težje in težje.

Glej, tamkaj stoje in zro za njim
z otožnimi srci in lici:
njegova siva mamica
in bratec pri sestrici.

Sestrica in bratec mu zadnjič roke
v pozdrav otožni vihlita,
a majka stoji, nepremično stoji,
kot bila bi kamenita.

Krog barčice pa šume, šume
ti zeleno-modri vali:
„Oh, mari bi bil doma ostal
pri majki na rodni obali.

Jaz hranim premnogo biserov,
a jih ne hranim za te —
bogate so daljne tuje zemlje,
a niso za te bogate.

In tam te nikdo tolažil ne bo,
ko plakal boš v bôli pekoči —
oh, mari bi bil doma ostal
tam v borni rodni koči...”

In mlad mornar otožno zre
na zeleno obrežje;
odmika se bolj in bolj barčica,
srce mu je težje in težje.